

Sankt Martin

Es ist schon sehr lange her. Es ist die Zeit vor fast 1700 Jahren. Da lebte Martin. Martins größter Wunsch war, einmal ein Soldat des Kaisers zu werden. Deshalb trat er schon früh in das Heer des Kaisers ein. Er war noch nicht einmal achtzehn Jahre alt. Martin war mutig und tapfer. Er hatte viele Freunde. Aber besonders stolz war er auf sein Pferd. Für Martin gab es nichts Schöneres, als auf seinem Pferd durch die Straßen der Stadt zu reiten. Sogar im Winter sattelte er sein Pferd und machte mit ihm einen Ausritt.

An einem Abend war es besonders kalt. Auf den Straßen lag dicker Schnee. Trotzdem sattelte Martin sein Pferd und führte es aus dem Stall. Als er durch die Straßen ritt, begegnete ihm kein Mensch. Nicht einmal ein Hund trieb sich noch draußen herum. Allen war es viel zu kalt. Die Menschen hockten in ihren Zimmern um das Feuer herum, und die Tiere rückten im Stall ganz eng zusammen. Martin trieb sein Pferd an. Beim schnellen Ritt würde ihnen beiden warm werden.

Doch plötzlich zügelte Martin das Pferd. Da lag doch etwas im Schnee am Straßenrand. War es ein Tier? War es ein Mensch? Vorsichtig ritt Martin näher. Da hörte er ein leises Stöhnen. Als er sich niederbeugte, erblickte er einen Mann. Der wimmerte vor Kälte. Es war ein Bettler, der auch in dieser kalten Nacht kein Haus gefunden hatte, in dem er sich wärmen konnte. Er trug nur Lumpen auf seinem Körper. Lumpen, durch die der Wind ungehindert ziehen konnte. „Ich friere so!“, jammerte er.

Martin zögerte nicht. Er griff nach seinem Schwert. Eigentlich braucht ein Soldat ein Schwert, um gegen Feinde zu kämpfen. Martin aber brauchte sein Schwert für etwas ganz anderes. Er nahm seinen Mantel von seiner Schulter. Er packte das Schwert und schnitt damit seinen eigenen Mantel mittendurch. „Das schenke ich dir! Wärme dich darin!“, sagte er und reichte dem Bettler den halben Mantel. „Danke!“, flüsterte der Bettler leise und wickelte sich in den Mantel ein. Jetzt fror er nicht mehr. Dankbar schaute er Martin an. Martin aber legte die andere Hälfte um sich, trieb sein Pferd an und ritt davon.

Als er sein Pferd in den Stall brachte, rieb er es tüchtig mit einem Handtuch ab. Er rieb solange, bis das Pferd warm war. Er geriet richtig ins Schwitzen dabei. Dann erst ging er in sein Zimmer und legte sich schlafen.

Am nächsten Morgen erzählte er seinem besten Freund, was ihm in der Nacht passiert war. „Mitten in der Nacht wurde ich plötzlich wach“, berichtete Martin. „Da stand im Traum Jesus vor mir. Zuerst fürchtete ich mich. Aber dann kam mir etwas sehr bekannt vor. Jesus trug nämlich den halben Mantel, den ich gestern Abend einem Bettler geschenkt habe. Ja, es muss Jesus gewesen sein, der als Bettler im Schnee gelegen hat.“ Martins Freunde wunderten sich über ihn. Manche lachten ihn sogar aus. Aber Martin musste immer wieder darüber nachdenken, was er erlebt hatte. Das ließ ihn nicht mehr los.

Und so verließ er eines Tages das Heer des Kaisers. Er wollte nicht mehr als Soldat dienen. Er wollte nur noch ein Diener Gottes sein. Er ließ sich taufen und zog in ein Kloster ein. Martin wollte Menschen helfen, für sie da sein. Viele Jahre später wurde Martin sogar ein berühmter Bischof. Sein ganzes Leben lang hat er den Armen geholfen.

Сен-Мартен

Це було дуже давно. Це час майже 1700-річної давнини. Тоді Мартін і жив. Найбільшим бажанням Мартіна було колись стати солдатом імператора. Саме тому він у ранньому віці вступив до імператорської армії. Йому не було ще й вісімнадцяти років. Мартін був хоробрим і мужнім. У нього було багато друзів. Але особливо він пишався своїм конем. Для Мартіна не було нічого кращого, ніж проїхатися на коні вулицями міста. Навіть взимку він сідлав коня і виїжджав на ньому на прогулянку.

Одного вечора було особливо холодно. На вулицях лежав густий сніг. Тим не менш, Мартін осідлав коня і вивів його зі стайні. Проїжджаючи вулицями, він не зустрів жодної живої душі. На вулиці не було навіть собаки. Було занадто холодно для всіх. Люди тулилися у своїх кімнатах навколо вогню, а тварини стояли дуже близько одна до одної у стайні. Мартін пришпорив коня. Вони обидва зігрівалися під час швидкої їзди.

Але раптом Мартін стримав коня. На снігу на узбіччі дороги щось лежало. Це була тварина? Це була людина? Обережно Мартін під'їхав ближче. Потім він почув тихий стогін. Коли він нахилився, то побачив чоловіка. Він скиглив від холоду. Це був жебрак, який не знайшов притулку, щоб зігрітися навіть у цю холодну ніч. На ньому було лише лахміття. Ганчірки, через які безперешкодно проходив вітер. "Мені так холодно!" - застогнав він.

Мартін не вагався. Він потягнувся за мечем. Власне, меч потрібен солдату для того, щоб воювати з ворогами. Але Мартіну меч знадобився зовсім для іншого. Він зняв з плеча пальто. Він схопив шаблю і розрубав нею навпіл власне пальто. "Я дарую вам це! Грійтеся в ньому!" - сказав він, простягаючи половину плаща жебраку. "Дякую!" - тихо прошепотів жебрак і загорнувся в плащ. Тепер йому вже не було холодно. Він вдячно подивився на Мартіна. Але Мартін поклав другу половину навколо себе, пришпорив коня і поїхав.

Коли він завів коня в стайню, то вітер його рушником. Він розтирав, поки кінь не зігрівся. Він справді добряче попотив. Лише після цього він пішов до своєї кімнати і ліг спати.

Наступного ранку він розповів своєму найкращому другові про те, що з ним сталося вночі. "Посеред ночі я раптово прокинувся", - повідомив Мартін. "Уві сні переді мною стояв Ісус. Спочатку було страшно. Але потім щось здалося дуже знайомим. На Ісусі була половина плаща, який я віддав жебракові вчора ввечері. Так, це, напевно, був Ісус, який лежав на снігу, як жебрак". Друзі Мартіна дивувалися з нього. Дехто навіть сміявся з нього. Але Мартін повинен був продовжувати думати про те, що він пережив. Воно не відпускало його.

І ось одного разу він залишив імператорську армію. Він більше не хотів служити солдатом. Він лише хотів бути слугою Божим. Він охрестився і пішов у монастир. Мартін хотів допомагати людям, бути поруч з ними. Через багато років Мартін навіть став відомим єпископом. Протягом усього життя він допомагав бідним.